57 distrets hipomnemes.

Carles Reig.

I

«Ai, tendre tarannà el teu, qui encapçales
Les fal·laces confessions que trobes
Sense triar al cabàs foradat de drapaire
(Que fora la teua ànima)
Amb suats apotegmes, com si paraules alienes
Elucidessin re del que en acabat no repetiràs,
‘*Ediscent-t’ho*’, és a dir, recordant-t’ho sovint
Amb veu rogallosa, tampoc sense convèncer-te’n…

I al capdavall no podent-te’n apropiar
Perquè també et semblen falsos,
Com si re mai dit per altri només sigui dit
Per a engalipar-te a tu personalment,
I als romanents qui nasqueren perquè els engalipessin,
I t’has de distreure amb d’altres carallotades
Aprofitant que ets, diguem-ne, viu encara,
Tot i que la teua òrbita, adés tan vivaç i farcida,
Amb els anys que tot ho deterioren
Va reculant del, com més anem
Més distant, Solell que la nodreix,
Fins que, ja massa lluny, és clar,
Perd peu i s’estavella al mur,
Tot negre i fosc,
De l’anorreament…

T’entretingueres per exemple,
No pas amb les dites ja dites,
Ans amb els jocs del dir,

I ací és ve allò tan important
De les etimologies que tant no t'obsediren…

Te'n recordes de la '*rocambolesca esllavissada*'?
Rocs i boles que s'escorrien llavis avall del vessant…?

Ai, sí, les etimologies, quin divertiment,
Quines distraccions, no fa…?
Encara que siguin tan clamorosament falses…?

Esbufegant, l'odiós roc rodola
I un nus advers em devora la gola.

(—*Tantost amb dona, a la gola un nus.*
—*On vegis pèls l'endinyes, gamarús*.)

Amb aquell succés tan afalagador,
Aclofa't i gaudeix-ne: ni quimerut
Ni amb esquírria et vull planyut.

I llavors et contamines d'escòries
En lleures de desdeny,
Mentre ara fressen les clavegueres
D'altres peons agonitzants.

Ets tanmateix arbre marcat pel vexatori guix
De l'extinció
Al bosc condemnat del fons del precipici.

Pren embranzida i sense fre sent dringar
Les arracades de ruc
Mentre al canyet no t'estimben.»

II

«Orquestració arriscada i lúgubre
La del melangiós univers
Amb tot de caòtics cossos
Que prenen el cosmos
Com a pista on,
Fèrriament disparats,
S'esbojarren els palets.

Qui la parí desvariejava
De mala manera,
I sort que som sords
A sos cacofònics brams.

Ens eixordaven i aterrien,
Si mai a l'hora de la Mort,
Sobtadament els sentíem.

No vulguis ni pensar-hi;
El vertigen on queies,
Si mai gosaves abalançar-t'hi,
Abís esfereïdor i sens fi,
Segur que t'esterrossava

I que llavors per a re no servies
Durant una llarga estona.

Estigues-te'n doncs,
Mentre puguis,
I escolta si de cas,
A tall de contraverí,
Les rítmiques orquestres
Dels anys vint i trenta
Del segle que en diguérem
Vint.»

III

«No t’exposessis mai,
Ni arbitràriament,
A les radiacions letals
Que són així mateix els capellans
Que els surten de les fètides osques
Als forassenyats visatges
Als tocats predicadors
De les molt idiotes sectes.

Els capellans,
Així com el penós romanent d’evangelistes,
Qui esbomben llurs ‘místiques’ ximpleries,
Bo i rentant-vos el cervell,
Us hi esborren alhora completament
El poc seny que ingenus no hi desàveu.

El vostre cervell esdevé llavors inservible;
Una nosa inútil d’allò més.»

IV

«Sent, evanescent,
Com la bufa del bou perd flatulència.

Quan amb la pestilència
La xerrera s'intensifica,
Tu ja has fotut el camp.

I ben fet que has fet,
Car com més xerren, més de boles
A la babalà no entaferren.»

V

«Seriosament, l’èxtasi t’aclapara.

Et sap greu, però oi que tu tampoc no hi creus?

De què t’extasiaries,
Tret que ho diguessis per a afalagar algú
O bo i festejant.

Festejar i afalagar consisteixen
Bàsicament
En anar dient butllofes.

La destral força rovellada del llenyataire
Quan et tallà la vidiella
Ja t’ho feia entendre:

—No hi ha sinó trampejar la cosa.

Tot èxtasi ni entusiasme és buida xerrera,
Mou i manera de voler-te il·lús
I amagar el parany.

En un mot, fer trampa.»

VI

«Centúries i centúries d'ecoic silenci
Et judiquen, humanitat,
I troben que adés foteren un espantós disbarat
Bo i inventant-te
I afegint-te a l'arnat teixit de l'existència.

De tots els esclaus de l'existència
Hi ets
El membre més tèrbol.

Esclau de torbat enteniment,
El pitjor dels destorbs.»

VII

«Vàlues virtuoses
(Solemnes, tràgiques, absurdes, líriques),
Per què fer-ne?

Tant de banal coneixement a la consciència
Et fa trontollar, inconsistent,
Fins que no caus al clot de la inconsciència i la ignorància

Llença ara mateix tant de llast,
Salla lleuger.»

VIII

«Espontània, impensada,
Esporàdica, impulsiva,
La imatge se't declara, clara.

Remota, botzineja.
Anuncia la virginal vinguda.

Hom fica el vit (o l'en trau) a la nafra
(O trau) d'entre cuixes d'on s'esdernega a néixer.

El vit ficat (o tret) a l'ull intercrural
Sembla voler creure's per un moment marcial uixer
O ostiari, ço és, marcit, sever, guardià
A l'uix (o òstium),
O porta que porta al magatzem de les imatges
Espontànies, impensades.

Què hi fa, plantat com un estaquirot?
Bamboleja confusament.
Evidentment, tot li sembla massa complicat.

De fet no n'és gens.
Simpàtic complement a la idea concebuda
Espontàniament, impensada,

Com la joia que per sobtats vents diligents
Es torna consternació.
(O al contrari.)

El món és inexplicable,
I massa explicable alhora,
Segons el cantó (fosc o clar)
D'on en conceps la imatge.»

IX

«Em coerceixen les coses a creure que existeixo
I, si en dubto, de vegades llurs tentacles
Em tusten i se m'emboliquen amb més insistència
Com si temessin que, ignorades, foren elles
Qui aleshores perdessin existència.

D'on concloc que no ho fan pas per a mi,
Ho fan per a elles mateixes.

Dubten, les coses privades del meu contacte,
De llur existència.

Per això n'hi ha tantes arreu que no són vives.
Que només subsisteixen
Sense experimentar sensacions,
Com ara enfonsades en un coma,
Esperant que hom no les ressusciti,
Com s'escau amb tants i tants de llibres
A la meua polsegosa biblioteca.

Hom mentrestant naturalment
No pot impedir de veure's atret
Pels més llargs i absortius dels tentacles
Que per llur natura mateixa
Reïxen de fer-se atendre.

Si fa no fa típicament com els peixos abissals
(I les flors i les femelles en general).

Hom es veu coercit a triar prioritàriament
Les més gerdes i atractives
Entre tantes i tantes d’ensopides,
De perennement adormides,
Amb els tentacles curts i somorts
(i esguerrats o malaltissos, o amb petits paràsits).»

X

«Volíem pa amb oli
Pa amb oli volíem
I si no ens en donaven
No callaríem.

La durada durant la qual se'ns mostraven
Displicentment indulgents
Fou breu com guspira.

Era palès que no ens en donaven pas mai
Ni si anàvem armats.

Deploraven públicament
'*La gasiveria i la cobejança de la pobretat*.'

I privadament rumiaven conxorxadament
Les més expeditives faisons
D'extingir'ns.»

XI

Corcs de carronya qui a betzef en devoren golafres,
Nenets aviciats al conspicu consum,
I immensament xarons, i tifes,
Desvergonyits, ostentosos, presumptuosos.

No han après re d'en Veblen.

Sempre propensos a la proesa inútil,
Continuen adorant molt adornadament
Llurs carrinclones ídoles, i tòtems,
Curats per ridículament uniformats preveres,
Rectors de tota mena d'esglésies, ço és,
D'institucions *reservades exclusivament per a imbècils*.

Continuen follament figurant en la mateixa farsa
Com si a ells no els esperés d'ésser corcats
A llur torn pels corcs de *llur* carronya.

Carronya, ningú no se n'estalvia de tornar-se'n.

Tothom tenim a l'aguait els nostres
(Com més avall anem, més discrets),
Corcs qui ens rostaran la carcassa.

I de què presumirem aleshores?

XII

«Fitava fascinat un serpent qui em fitava fascinat;
La mútua fascinació ens facilitava la mútua entrada
A les respectives consciències…
Ambdós pensàvem si fa no fa el mateix.

Què menjaríem avui…? I…
És que el fascinant fascinador de davant meu
No em voldrà al capdavall, amb cap atac sobtat,
Menar al no re etern de la inexistència…?

I a aqueix més greu dels torts
Que hom li feia, volenters qui hi accedia…?

No pas ni ell ni jo, aparentment,
Car, a despit de tot, estimàvem prou la vida,
I per això ensems giràrem cua alhora…

I no ens guipàrem, ni doncs fitàrem fascinats,
Mai més.»

XIII

«Constret a tornar arquitecte
On només hi ha arquitectes,
A mi qui no em surt re recte
Ni prou àrtic ni polièdric,
Reialme dels ocells de cap a peus pintats de blau,
Llurs riallades em persuadeixen, ultratjat,
A fènyer'm menyspreable i a partir,
Malvolgut i desvalgut, a l'exili.

Quan hom hi és de massa, fuig.

Esperonat per l'estre, em ficava, ultrafrontera,
Al primer bordell,
Reialme dels ocells envescats als paranys
I molt decrèpits, on per distracció versificava.

Sòlitament llausanger, hi preava cada burella ocella,
I, ni en abscosa ironia, cap aspre arlot gens no blasmava.

Impostor, cap línia no m'era recta,
Ni rimava ni escandia, i a cap rítmica escala
Ni hi ascendia ni hi descendia.

Sempre romania al mateix replà.

Hi esperava el pròxim tectònic terratrèmol
Que com cal ja me'l torcia, car només

Allò tort i boterut sempre he trobat prou recte ni pla.

I a la merda tot arquitecte i no cal dir tot ocell
Repel·lentment tot blau, sense mica de vermell
Ni groc.

Aquell reialme m'havia dut verament al perboc.

A l'endeví, com cap saurí, m'adaptí al viure a part,
I les fonts de la inspiració em brollaven
A les més impensades hores
I en les circumstàncies de trànsit més transit.

Gerro d'aigua del pou, palangana,
Sabó, esponja, tovallola. Sovint sovint.

Fins que el bordell fou demolit.

Sort que em moria al llit, de nit.»

XIV

«Els acadèmics, quins esgarrifosos lligamosques!

Confessa'ls si goses que sempre has trobat
Cinquanta camins més satisfactori
L'alliberament de l'escrot
Que no pas el de l'esperit.

Amb esperit nudista,
L'escrot el dec alliberar pel cap baix
Sis i set camins per dia.

L'esperit-esperit, però, intangible,
Sempre se m'ha esmunyit,
Defalt sense importància.

Mai no he sabut on em deu parar;
Encara el cerco (tot i que no gaire) ara.

Estic segur que es tracta d'un altre
De llurs obscurs i absurds,
Banals i ineficients,
Invents.»

XV

«Diu la dita: ‘*—Ni a la garjola ni a la cangrí*
No t’hi vulguis ni un camí.’

L’erosió eruptiva del cos
En la barbaritat ambient que regna a la garjola,
O en l’estupiditat de la llefiscosa institució
Per a crèduls que és la cangrí,
Te’l transformen en el cos de l’esclau
Capriciosament botxinejat a qualsevol instant
Que el cruel malparit
Qui mani al maleït indret no triï.

Quin daltabaix anímic i corporal
Si mai te n’alliberaven!

No sé pas si massa habituat a la perversió,,
Del tractament, indeleblement entecat,
Érets llavors capaç de sobreviure.

Els amaves ara massa per a no sentir-te sol.
La solitud de l’amant qui ha perdut l’altre
És també proverbial
I cal creure que no és del tot romanceries.
Rosegats d’enyor, a mort es panseixen.

(Ça com lla, més val no caure-hi de bon principi.)»

XVI

«A tret d’orella, inestroncable, xerroteja
I xerroteja la gentalla.

Repapieja forassenyat el jovent.

Es caguen pertot arreu els creients de manta falòrnia.

Bramen remotes les hordes ‘mascles’.

Mentre, com sempre, les meuques ganyolen.

Al capdavall veig que no hi ha res a fer.

Que només l’esclarit diàleg que mantenc
Amb mi mateix
Val re.»

XVII

«Ridículs idòlatres,
En vergonyosa cerimònia
De sapastre adoració.

No m'enganyaran pas.
Esfereïdora merdegada,
Qui s'hi envesca...?

T'hi veig ben lluny,
En mendraig o refugi ben alt o pregon,
Per coves o entre flums i selves,
On la irrisòria cançoneta,
El soporífic 'enraonament' per a justificar
El bestial reguitzell,
L'injustificable enfilall de bajanades
De la idiota pantomima
Anc no t'hi ha d'atènyer.

Car prou cal anar ull viu i via fora
Quant a conservar l'amor propi,
I sobretot la salut mental;
En un mot, fer això: Quelcom de tan elemental
Com ara parar compte de no perdre la xaveta
Per cap d'aqueixes tan infames rucadetes.»

XVIII

«Tot l'espai que t'importa cap al teu espill.

El molt precari univers sencer,
Un garbuix sense remei estampat al vidre reflector
Tothora ferm i serè, al qual el pols no li tremola,
Ni és tothora leri-leri, com l'altre, de fotre's de creus.

Extàtics, rabits, ens trobem llavors en auge;
Car l'univers fotia el darrer espetec
I tots els mons que hi duia caòticament espargits
Esdevenien ensems espontània polpa.

Tantes de deletèries obligacions ni necessitats
Ni carregoses tasques ni frustracions habituals
Obliterades, vós, tot d'una!

Desapareix la flagrant teranyina,
La pàtina de perversitat que entelava la visió al mirall,
L'exigu simulacre reflectit a l'espill s'ha fos de cop,
La infernal al·lucinació petava en el no re
Com feble i flèbil espúria bombolla...

El bac que l'univers no es foté, vós, fou de pronòstic.

Coincidències i d'altres incidències, car...

O és que el teu mirall, ja ans asclat, ara es trencava?

On són les naixences quotidianes
Que el teu car espillet no et pintava, minuciós, a l'oli?

I ses requestes d’esplèndides anatomies?
Quadre tothora on res no es fermentava
Ni es feia malbé mai...?

Fotrem goig.
Pànic a l’esguard davant aquell destret final
Que ens servies, maleïda casualitat d’haver nascut
Al pitjor dels universos imaginables.»

XIX

Abominat dimoni vanitós,
Fosc individu qui vares cometre
La pèrdua còsmica del fastigós
Crim d'occir el darrer déu qui encar d'entremetre
El nas gosava als nostres afers.

Faries bé de dir'ns on el colgaves,
A quin cementiri dels déus d'adés.
A quina càpsula del temps desaves
L'antigalla pudent d'uns anys remots.

Monstruosa infal·libilitat
La seva que ens cal de nou, borinots
Anàrquics i ignars qui ens hem tornat.

Esbojarrat déu molt cruel com l'altre
Volem qui amb elocució clara i
Catalana les lleis torni fort a fer valdre,
I deixem de fer el brètol i ens fiquem a llaurar-hi.

Amb demble de crancs i velles cantúries,
Solcs i crestalls ben drets i ben feraços
Pentinéssim de nou als cresps de les planúries
Per a omplir de bona teca els cabassos.

Enyorem els déus dictatorials
Dels temps heroics on cascú complia.
Volem tornar al fabulós edèn fals
On utòpics tothom l'infern temia.»

XX

«Greument ultratjat, esdevingut per caquèxia
Esquelet ambulant, xollat a la xinxola,
Hom s'evadeix en somnis
I es reveu perfectament on mai ans no ha estat.

Al rerefons, la veu (o el cervell) del rapsode
Per ningú mai llegit li diu:
'*—Amb el zel de les abelles al rusc*
Treballar gaire millor no pas pusc.'

I es fica a l'escalf d'un oceà idíl·lic,
Curull així mateix (de delitós afegitó) de pudoreta
D'entrecuix de dona atlètica, segurament
N'Afrodita mateixa, sempre afrodisíaca.

A la beutat, hom s'hi atansa amb certs mots a l'esment
Que la deessa, màgica, endevina:
'*—Juguéssim, mestressa, i gaudíssim ara,*
Mentre el sediment de la mar no bulli encara.'

Absort en la bondat de l'oasi harmònic,
A hom li abelleix, encoratjat per l'aplom
De l'ombra gegantina, darrere seu,
De l'excel·lent femella, a embardissar's
Pels folcs i flocs de les nacrades ones,
Les quals a bolcs de remolcs el duen lluny,
Massa lluny, fora de la protecció de la senyora
De les aigües i escumes, i es veu constret a afrontar

L’hostilitat dels impacients estranys autòctons.

Ferotge avorriment, amb la imaginació
Empeltada només de deletèries premonicions
De paisatges nuls i d’infinita absència,
Hom cau en una depressió irreversible.

Qui li n’estorcerà, sense l’ajut prodigiós
De la suprema entitat qui tantost no l’acobitiava?
S’escarrassa a comprendre el canvi.

‘—On tinc el cap? Per què m’embolica la troca?’

Amb puixança tradueix, clar, el torsimany:
‘—Encara rai que no te l’embolica més, capsigrany.’

‘—On manquí a la fabulosa frugalitat
Que em receptava la imperfectible metgessa?
Amb quina altra infidelitat no l’ofenia?
Pregonament aontat, no sé pas trobar on pequí.’

‘—Pecares pertot i enlloc. Com tot altre assassí.
Pertot a l’univers, el temps pertany als assassins.
Us naixeu successivament els uns als altres.
Sempre els mateixos. Sou irremeiablement al món
Per a remeiar’l, per a restablir sense fissures
L’equilibri al reialme ubic de la por.
Tot ens ha por de tot altre ens. Creació ideal.’

‘—Torsimany inepte, mal quallades són, farsant,
Les follies que oratjós te m’empesques.’

‘—Els bajans jovers de ruïnes, com tu,
Ajoven ossos esparsos
I fragments de pedres esclatades.

Ocupació idiota, fútil com la boira.
Sense suc ni bruc. Car tot s’ha de veure
Repetidament arruïnat fins que només la pols
No romangui, indestriable.’

El vici inherent de tot somni
És de dissoldre’s en malson,
On hom, si mai es desvetlla,
No pot sinó desvetllar-se horroritzat.

Tots ens bellugàvem esbojarradament
Per a un recorregut imperceptible.

Si mai arribàvem enlloc és a l’indret exacte d’on partírem.

Precisament enlloc.»

XXI

«Com tants de megalòmans al món
També volia escriure la meua autobiografia.

Tret que de seguida me n'adonava:
Tot hi havien estats fracassos.

En els vint o trenta assajos de treball
On m'embrancava, en cap no reeixia mica.

Per, això un cop a la cort, absort, sovint
Els recitava, melangiós, mes sòpites aventures.

Era llavors on per ordre del califa
El camarlenc, discret eunuc, se m'atansava
I, a cau d'orella, fluixet i a pleret, em deia:

'—*Del vostre trau un fètid efluvi se n'esmuny.*
Volguéssiu, si us plau, cloure'l.'

Sabia que amb allò volien, amb tota la raó,
Que callés d'un puta camí.

Reeixia durant un temps tanmateix doncs
D'esdevenir mut i contemplatiu, i àdhuc
Consirava, en el meu silenci virtuós,
De fer-me amb fills per tal d'omplir'ls,
Com flum que ragés inestroncable,
De l'aiguabarreig absurd de mes contalles.

Subterfugi idiota i massa complicat

Que tampoc no anà enlloc.

Propòsit de cooperació amb femella
Que és clar es feu fonedís
Gairebé instantani, tantost pensar-hi.

Per això, pobres amics, a poqueta nit,
Entre espasmes de plaer,
A cops de càlams i tintes de calamarsos,
L'escàndol del meu novell fracàs,
Endollant-me, us encolomo.

Què hi farem, nois. A fer-se fotre.»

XXII

«L'orbitaves amb certa regularitat
Fins que, amb la insistència, li eixorivires
Certs assortits desigs sincrònics amb els teus.

L'espetec en l'estavellament feu caure,
Desorientats, com maleït pebre espargit,
Els gratacels del voltant,
Abstretes estructures atiades
A bellugar's maldestrament a escandalosos angles.

Ningú no creu sos ulls, tot i que n'hi ha
Qui, guipant-nos com no ens conjuguem,
En sospiten, de l'esdeveniment, el condemnat origen.

Ens plovien pedres com mannà
Tant se val el tarannà de cada apedregador.

El rebuig fou general i aclaparador.
Tant ella com jo hi jaquírem la pell.

Per sort, érem serps, i allò que creien
Que fossin nostres cadàvers buidats,
No eren sinó naturals exúvies.

Portat nogensmenys davant la llei,
Agenollat a la verda catifa del califa,
El llepaculs qui so així llepaculejava:

'*Irresolt, fotia un volt per l'extraradi*
I veia, senyoria, els edificis caminar

Carranquejant i claudicant.
Venien, crec, a inclinar-se com cal,
Als vostres peus.
No sé pas què hi veien de dolent,
En llur pecaminosa consciència,
Els apedregadors de la plebs.
Com sabeu, sovint reduint l'irreductible,
Confegeixen, episòdicament apofènics,
Rars tripijocs endegats per conxorxats enemics,
Quan només som davant qualques
Trivials col·lapses gravitacionals.'

Sospesant, el faraó fa ollaó i oixque
Amb el seu cap de mul, i es fot a cogitar.

Clatell amunt, al magne pensiu, tan fort rumia,
Que, l'estrenu treball de ses neurones,
Li emana en la figura d'un ascendent nimbe nebulós.

Al capdavall dictamina que tinc raó,
I que doncs la seua plebs ignara
Hauria d'estudiar únicament la física.

I trametre doncs al carall les imbecil·litats
De la història, la religió, la polemologia…
I tanta de pseudociència i d'empatollament
Que només ens curtcircuita.»

XXIII

«Com l’escarabat merder,
Només abassegava merda.

I ara que mon predi el solca
Esquerda rere esquerda,
I mon crani, com mon predi, pateix la mateixa pèrdua,
Me n’adon que també al crani hi abassegava
Així mateix la mateixa fecal substància.

Mon predi venen a enderrocar’l,
Com a mi m’enderroquen els anys.

La meua ablació d’entre els mortals és ben reparable,
Fàcilment reemplaçable la meua absència, *això rai*.

Tot plegat femta escampada per a nodrir la terra.
Com la que il·lusament desava mon predi.

Al capdavall, prou pertanyien a la insensible terra
Tots els fems (materials, i ai, intel·lectuals)
Que pegament abassegava.

Romandrem en paus eternament:
Tot allò emblat, tornat.

Què vols més, terra? Au, fes un rotet,
Avia un petet, escarritxa (panxa)contenta…
Car tu i jo, prou podem, no fa?»

XXIV

«Sentia, sinestèsic, aquell set de juliol,
El carallot d'Antares, qui es trobava precisament
A 0,4 graus al nord de la lluna,
Esmentar la seua bona idea.

Deia, de tan lluny i tot, i el sentia:
"—Aprenguéssim del savi xufanc
(Cranc més intel·ligent). Féssim i diguéssim
Com va dir, molt clàssicament:
Silenci, exili, mònita."

Mònita, o subterfugi,
Car sense subterfugi, cap refugi.

Neutralitat, solitud, bona tria de l'indret.
Tantost trobat el lloc calgut, no en cerquis d'altre.
Serenitat, pobretat, fragilitat, frugalitat.

És clar, tret que re no t'amenaci.
Tantost re no t'amenaça, fots el camp,
En silenci, subreptici, vigilant, evanescent.

I llavors encimbella't, o encaua't, tant se val,
Allò que calgui, i sobretot allunya't, mes fes via,
Sempre vas via quan les circumstàncies t'ho manen.

Trobat de bell nou l'indret convenient,
Rabeja-t'hi, sojorn segur.

Mes romanguis sempre prest per al comiat,
Amb qualque altra via doncs tothora oberta
Per a anar a parar al millor lloc hi fer-hi escala
En el teu insistent trajecte inviolat.

No t’enyoris mai de re.
Sempre pertot hi ha el mateix:
Tu, la teua ombra consirosa, i el paisatge interessant.

L’esfèrula roda i roda, i roman immòbil.
Com tu, molt sàviament, avui a 0,4 graus
Al nord de la lluna, la teua ombra pensarosa
Lleugerament esbiaixada.»

XXV

«Mentre, amb la maquineta, feia punxa
Als vuit o nou llapis, trobí, remugant,
Qui era el condemnat xerreta
Qui ens denunciava a la bòfia.

Ombrívol triomf, mes com el desemmascararies?
Malament rai; sempre depenem del grau
De crueltat que exhibeixen els estranys;
I en certs uniformats el grau puja a cent.

Pugen del carrer clàxons cacofònics,
Sorges i jutges pugen les escales,
Llurs tentacles metàl·lics són lúgubres arpes
Per a la teua imminent atroç extinció.

Inoportuna vermina, amb llurs robes
Tacades de gargalls de sang condensada.

Cascun d'ells, pretensiós, gelós, envejós,
Et vol, bo i expirant, foll de por,
Et vol en un èxtasi de tremolins de l'esglai,
Et vol xorc, castrat macabrament,
Et vol, gaudint-hi i amb total impunitat,
Empès al laberint orb de les angoixes i neguits.

Et feien empassar sencer un bol
Infecte de brou de xinxetes;

Te n’ixen, com si ets un altre lleig grif,
Pels ulls i els oronells, pel melic i tot.

L’ergàstul on et torturen
És fosc com calaix de morgue.

Amb esme inabastable, sedecs de llum,
Circells esquelètics per fototropisme en gruen,
I només ensopeguen amb crocs rovellats.

Llences els llapis al foc, i els papers i els llibres,
I cremes el mas, i et fons al mai més.

Ja s’ho fotran, ja s’ho fotran...»

XXVI

«Sanglotàvem. (Les padrines ens n'admiràvem
De valent: "—*Quin sentiment, pobrissons!*", ponderàvem).

Les races s'odien, la partició és natural,
Vull dir, tribal; *tribal i natural — tot el mateix*.

Estripats, havíem llençats tots els llibres
A les escombraries — noses que ens embarassaven.

Llavors, no gens amics, partíem heteròdroms
(Com saltarel·les qui partissin peres),
Ella heliòdroma, devers doncs l'astre sanguinolent,
Eu selinòdrom, malenconiós i lívid,
Dret devers el caseós, cadavèric, adminicle de satèl·lit.

Mercès per les cardades (ens dèiem, mentalment),
I d'altres llavors molt convenients prestacions.

Desertors, esdeveníem boigs, vagant
Per teulades i carenes.

Disfressats de capellans,
Amb alçacolls amb rabat o plastró,
I amb fila i posat de wèndigos esfereïts i esfereïdors,
Hi trontollàvem incansables, sempre a frec d'abís,
Gravitant marejadament devers l'asfalt o la frau.

Esbalçats, ens disfressàvem de papallons,
Sostenidors de núvols i ombres.

Mudats, i ben pentinats i gratibuixats,
Entre coltes ruïnes, hi fa ella de cariàtide;
Eu d'atlant. Ella d'ingènua fula,
Alabatent parpelles; eu d'orfe enervat,
Massa nogut per arrelades rancúnies.

Parells als despits dels camàlics refusats,
Ens escopinàvem, foscs i toscs, silents
Penjaments i blasmes ["*—Oh, meravella*",
Dèiem les padrines, "*—Estàtiques pedres*
D'estàtues qui a tots ops mouen els pots —
(ço és, Marieta, els llavis!)]", i la ira ens feia
Tremolar i alhora queien, ensorrats,
Ombres i núvols, espaterrats part de terra,
Monuments obsolets. Res no dura cap eternitat.

I allò impressionava els impressionables turistes.

Ignars vinguts d'ignots topants, els turistes
Fèiem ertes cues i, aparençant estupor,
I com pintors qui amb cura els depenyessin
Amb colors tanmateix massa furibundes,
Prenent posicions adients, els fotografiàvem.»

XXVII

«La meua Calpúrnia, bòrnia i ebúrnia,
Torna nocturna del cementiri
On a la llum d'un ciri, el peix més orni,
Amb torta i curta mànega, molt ordinària,
Entre murtres i ortigues urticària atrapi
Mentre de ses esquers sucosos se n'urni i n'orni.

La meua Calpúrnia, putanga brava,
Fruint noctiluca, esplet famós
Em duu de tornada (en tota temporada),
Matins gloriosos de fortes fortunes:
Urnes i albúrnies amb unces d'or,
Que arreu s'enfornava, me n'encofurn.

I, perquè l'estona diürna,
Mentre Morfeu m'empara,
Cap llúdria ni fura no em furtin,
Ni de mos guanys furgant mai se n'afartin,
La meua Calpúrnia, làmia infernal,
Ulls tremebunds, pels quals llampurna,
I hi treu espurnes, i qui amb coturns,
Prou taciturna, fitant-los, sotjant-los, urt a urt,
Lladres perduts, amb ensurts sobtats,
Llurs estructures en lletges engrunes
Esbarria pels aterridors contorns.

Robusta bagassa, tot t'ho mereixes,
Atipa't i engreixa't sense recances
Amb els àpats que, pantagruèlic, ací t'agrup.

I bon profit, i força, per al proper crepuscle,
On caldrà tornar, com estúrnid tímid,
A fer cruels gara-gares als cuquets incongrus
Del clients més crus.»

XXVIII

«Abans, rabiüt, de bell nou no t'immergeixes
A l'oceà infinit de la inexistència
(Aquest camí per a no emergir-ne mai pus),
Amb quin zel titànic, mesell capellà merdós,
No esgarries aitantes de cries
Com en pots fotre mà.

Pàl·lida imitació dels molt malignes
Déus d'antanyasses, t'exercires,
Amb rancúnia inextricable,
A condemnar al teu més extrem infern terraqüi
Els dissortats qui caigueren prop teu
I al teu pou.

Com els omples els asclats cranis
De carallotades aitan fonamentals
Com les dels putxinel·lis
Dels brutals mastegots i les ridícules metempsicosis!

Pateixen els teus traumes somiant,
Amb diables que els abalancen a frec de calderes,
I per les deixuplines els creixen, llavors,
Estètics plecs lluminosos de nafres horrífiques.

En acabat de l'aclamat extermini,
Desheretats infants, sòrdids mormols
De llurs taüts i tombes sovint no en pujaven,
I n'hi ha àdhuc qui repten com poden
Entre polsegueres d'ossos pretèrits.

No pas que arribin a temps d’escanyar-te.
Ja seràs mort i n’hi aquest plaer no els alleres,
Cucs de carronya qui, en gallinàcia davallada,
Tarter avall, amb les cames enlaire,
I el cap, i el clatell i el gep
Fotent el trist paper de peus i sabates,
Carrinclons s’estavellen al clos del no re.»

XXIX

«Mortals mastegots, se n’enfiten
De fotre-te’n, i l’espitxes
Com a conseqüència lògica.

I qui aleshores en pagarà els neulers?
És clar que tu, culpable de rebre’n, pallús!

Mentre ens assassinaven a l’engròs,
Sentíem vagament que sovint ens prometien
Que ‘l’endemà d’enguany’ ens donarien xanguet.

Sense occir’ls ni mica, totalment ens occiren.

Superficialment erradicats,
Romanents molt pregons de rels
Tanmateix encar ens bateguen…

Somiéssim truites!

Car oi que ens deixondirem,
Estroncades les turbulències,
Quan els cancel·lats hauran estats ells…?»

XXX

«Per camins de polsegueres,
Eixuts i afligits tornàvem els afeccionats.

Només sabíem perdre amb el nostre equip.

Dels balcons les bones padrines
Amb commiseració ens esguardaven
I plenes de bondat ens alleujaven la pena:

“—Quan menys us ho esperàveu, guanyareu.
Guanyareu. Guanyarem.
Un d’aqueixos dies guanyarem.

I la sort joiosa ens guaitarà a la cara.
La truita haurem tombada
Definitivament del bon cantó.

Ja no ens farà mai més la guitza.
Se’ns haurà acabat el patir.”»

XXXI

«Rere els fums rebregats, treien el nas
Les armes de l'anorreament general.

Sense pensar en el perill que correm
Som vehicles exhausts
Progressant vers l'extinció.

De la fastigosa maquinària de guerra
Estranys esglaiats esgaldinys en suren,
Mentre de la seua gola metàl·lica
En llisquen mantes despulles.

Mentre, amb el desesperat teixit intacte
De l'optimisme, la sòlita orquestra de sempre,
Tot tocant, anava prement, l'un rere l'altre,
Els àvids botons...

Fins que a la fi, és clar,
Tota esperança s'esfilagarsava i fon.

Mentre cendres d'ossos fan sorolls de veus,
I tot això fa doncs pudor de socarrim,
Sàtrapes de vacances,
Sense mirar gens prim,
Incessants ens emblen
Els darrers gotims de raïm.»

XXXII

«A les arques arcanes només
Hi havíem desades merdes.

Ho cremàvem tot, àdhuc el jaç del gat.

Suara m'esgarrapava perquè creu
Que l'hi usurpava, moix insolent.

On és ta molt vantada docilitat?
Aquella disposició teua adés tan gentil?
Fill meu, com t'has tornat!

T'has tornat com aquell monstre d'os arnat,
Al qual els zíngars, rumb al tòrrid corroït migjorn,
Feien fer ferotges tombs per les cantonades?

O has, pobrissó, mal de queixals?

Em dius que no, i que amb esquírria em veus,
Com si te n'hagués feta cap de molt grossa.

Potser te la faré. Saps què? Em sap greu.
La teua tan estimada cadira de boga
Se'n va així mateix de dret a parar al foc.

Guaita com crema! Destrucció còsmica!

Exodi del rancuniós sedentari!
(Ha romàs finalment sense jaç on jeure a lloure);
Plorem-hi tots!

Vens? Partim tots plegats, amb seguici d’ombres,
Isnellament vers l’esvoranc,
L’esvoranc ardent al cel que en dieu el Sol,
I preneu per l’ull de foc del déu dels fèlids,
I que tanta de por no us fa,
Ull omnituent (que tot ho veu, i incessant us sotja),
Ull venjatiu que es mor del deler d’un puta camí
De tot cremar-ho,
I per això t’estimes més l’ombra plàcida de casa,
On és (*era!*) ton jaç i ta vianda.

Mes què hi farem; a tots ens ateny l’hora nefanda,
L’hora de la mort.

I a l’hora de la mort cal moure’s (per força!),
I, si has encar prou forces, cremar-ho abans tot.»

XXXIII

«Ixen amb estrèpit dels esclatats mausoleus
Estridents vehicles de guerra,
Entre els quals l'autobús on només hi pujaren
Sorges bessons, d'aquells qui quan se'n mor un,
Això rai, car encara en roman un altre
(Un altre qui és mateix — on res llavors no s'ha perdut).

L'autobús, amb els sotracs normals
En un recorregut costerut i ple de clots,
Ha ànsies per a implicar-se en la batalla,
I esbufega estossegós.

Mentrestant, a rereguarda...
Rere les colisses batzeguen les vedets cloïsses,
Àvides per a exhibir-s'hi i representar llurs rols
Molt enginyosament espurnejants.

A platea, cada sorge espectador es veurà constret,
Vulguis no vulguis, a mostrar-se intrusiu en llur intimitat...

I sota les closques, aniran totes nuetes i mulladetes!
Llefiscosetes, com conys famolencs.
Quina emoció, quin escàndol, quins salts al cor!

I llavors calmem'ns-e car, abans no ens matin,
Ben amanits per al sacrifici i la destrucció bestial,
Prou ens toca la rifada de la benedicció de les ànimes.

Follies solemnes, les disbauxes eclesiàstiques,
Amb arravatats homicidis inclosos,
I amb irreverents metralladores,
Ja decretats des de la trona mateixa,
On trona, amb ses carallotades, el remeier de torn,
Ell i sos repulsius remeis
De consum extremadament arriscat de creure's,
Pobres emmetzinats espantalls.»

XXXIV

«Sumptuària superfluïtat d'humans al món.
Què fotríem sense les guerres de neteja
Tan sovintejades com cal i podem...?

I sense els sorges trompats, als quals insistim,
Amb cartilaginoses lliçons plenes
D'idiotes butllofes, que exhibeixin,
Mal que els pesi, un pessiguet de coratge,
I guaitin impàvids com ixen veloces
Llurs vísceres fumegoses dels cràters de carn...?

Tothom distret i entretingut amb el desembaràs
De tant de llord excés, alhora que fingim,
Tapant-nos els narius, joliues renúncies
Per respecte als pudents bo i tufejant pels fronts.

I als col·lectius privats, hi som xalests i xirois
Mentre bufa el xaloc com ventilador amable,
I ens demanen si els trametem de lluny, ben lluny,
Desigs d'exterminació ben rabents,
I si els nostres desigs sacrosants, què són...?
Si al capdavall mofes, o potser, afinant, si befes...?
I no, companys; són amargs sarcasmes
D'aristòcrata refinat, i molt devot, és clar.»

XXXV

«No sé per quina altra absurda gracieta
De l'atzar, esdevinc com més anem més agraciat
I ben plantat, de tal faisó, que al cap de no re,
He esdevingut una altra inútil vanitosa imatge
Perquè indueixi qualcú, o àdhuc tothom,
Potser a qualque vívid lasciu consum.

Diuen els diaris: "*—El més idoni dels Adonis,*
I totes les dones li porten, doncs, dons."

L'heroi més bell i seductor, sumptuós...
(Tifeta, conspicu, colossal, sublim, diví...)
Mai existit a cap altre dels mons
Que han anat brollant per cap dels universos creats
Per les circumstàncies de la matèria descordada,
Aquest doncs inexorablement esdevinguí.

No sé pas com m'ho faré ara ni de què collons
No em servirà tota l'aleatòria farsa,
Car què soc, sinó vergonyosa espontània creació
D'un qui ha de fer el paper del fava fins
Que així mateix no es mor, exquisit sepulcral cadàver,
Ninot de primer finet, qui també ben tost es podreix.

Car què altre li pertocaria de fer?
Tot allò creat s'ha de fer malbé.

I mentrestant, massa beneït (ço és, massa maleït),
Perquè ningú gosi tocar'l pel que el 'miraculós' aspecte
No duri (és a dir, un instant i prou.)»

XXXVI

«Quina vergonya tot caminant!
Patia un petit '*accident*', i, Diògenes de pa sucat,
Em cagava lleugerament a les sotslligadures!

Em deia, gaudeix tot seriós de les basques i els ois
A les quals sotmets la gentalla de bé,
I del nas cremat, l'orella balba, la rialleta sorda...

El desert de llurs vides cada vespre escombrat,
La nevera claferta de cadàvers glaçats...

Els tendrums enervats, el coll tort tot aixafat...
El clisteri escanyat, la llufa penjada,
El gos llepaculs sovint descolgat tot i que és mort,
Milions de camins, fa milers d'anys,
I llepa encara, i tothom encantat,
I mai, per molt podrit que vingui, no li darem comiat.

No et capfiquis. Et puc garantir que pertanyen
Als de la consagrada colla
Dels qui no es caguen (ni caguen, crec!) mai.

I llurs gossos doncs es veu que tampoc.»

XXXVII

«Castigat per la química policial i mèdica,
De xalaire i rebec qui xalava
Amb tot gènere de desficaci,
Es reformà en humil col·laboratiu company,
I amb allò, l'amarinaren a l'exèrcit.

Hi esdevingué un xai més.
Car eren els regiments xais duts a estossar.

Després, al camp de batalla, no en sentia doncs,
Dels milers de brutalment sacrificats,
Ni els esgüells ni els esgaldinys,
Ni els més grossos renecs, ni els més flèbils planys,
Tan sols, és clar, els tímids esbiecs.

Quin bell rentat d'inútil cervell!»

XXXVIII

«I ara, com no crec que es (i em!) recomanà
El romancer Tolstoi:

“*—No pensis ni en necrosis ni en gangrenes*
Ni en cap altra de les bèl·liques penes;
Pensa en les pagesetes qui et cardes a pleret,
Car n’ets, del vast predi, el senyoret.”

Viure trist és massa trist,
Millor viure enganyat i content;
No solament enganyat, cosa natural, per la dona,
També, és clar, pels polítics, els capellans,
I qualsevol altre tifeta merdós dels qui manen,
Ans (via fora!) enganyat per tu mateix.

T’enganyes amb els enganys que et foten més feliç,
I així és com n’esdevens: *feliç*.

Per exemple, te’n recordes de l’època on fores
Nan com nen petit i la teua dona ‘*eren dues*’ (!).
És a dir (calma’t) es tractava de les bessones Abella,
Indistingibles, per això no sabies mai quina
Era quina, si na Meliflor Abella no era na Florimel
Abella, o a l’inrevés, és clar.

Les dues eren encara molt gerdes i nenes,
I (ho esbrinaves molt més tard) els trobares
Nogensmenys una diferència (o t’ho semblà,
Car potser t’enganyaven fent comèdia);
I la particularitat era que la Florimel

Havia una fufa volcànica,
Tot s'hi encabia, àdhuc la meua cama sencera;
I na Meliflor, quin drama ni quina quasi-tragèdia
Si te la cardaves, car la seua fufeta era tan incòlume
I privada que només hi emboties un centímetre
Dels quatre que feia el teu vitet.

Tanmateix, tant se val, hi gaudies i en gaudies
Amb les dues com un malparit. (Quin bon record,
Així m'agrada!).

I ambdues esdevingueren prenys ensems,
Vull dir, alhora (qui sap si potser àdhuc de tu,
Pocavergonya!), i paradoxalment, la Florimel
De la fufa volcànica tragué un nanet,
I la Meliflor de la fufa quasi-closa, miracle,
Un gegant! (Res al món no és previsible.
Fes-te les previsions tot sol, i tan optimistes
Com sàpigues.) I au.

Quins fills i quins nets més nets ni simpàtics
Imagina't que no tens ara, i quines bones
Recomanacions (millor que no les sòpites
Folstoianes) no els dones:

"*—Padrí, padrí*, sento que em diuen,
Em rento molt més sovint el perineu
Que cap de l'un o l'altre peu!

Així que esma't si vaig net de la marrera;
Soc el més net net que tens!"

I així anar fent. Ah sí, felicitat familiar!»

XXXIX

«Conys obturats, oblit autumnal, anorreada runa,
Plecs tendres i gresols amb verins, que adés,
Mesquins, miserables, passaren tothora
Tedi i fastig, i fam i penúria,
Ara, alliberats de l'abassegament de tot desig
Propi i aliè, esdevinguts loquaços arpistes
D'harmonia constant, com qualsevol altre coetani òrgan
Que rutlla, inconspicu i efectiu, amb salut resplendent,
En la vostra innocent companyia hom s'hi complau,
Hom amb escreix s'hi rabeja, i així mateix li abelleix,
Amablement entretingut, d'enlairar-vos als núvols
En casts poètics rims.

S'acabaren les grolleres àrdues invectives
Que els poetastres fanocs, ens llurs garbuixos devots,
Barement us adreçares, maleïts.

Conys elidits, llurs boigs castells de cagallons mentals,
Se'ls ensorren i els colguen perquè no en tingui
Ningú memòria mai pus.»

(...)

«Gineceus i zenanes ara totalment pacificats
I sense perill ni riscs ni ominosos contagis.

Paredades les vagines, tothom viu més feliç;
Les dones totes, casts miralls de blat en clofolla,
I joiells de virolla, vull dir, joiells de virtut.

Els homes, esplet egregi de guerrers qui enfilen
Cap a la mort amb el pit descobert.

Fi al món de les múrries truges qui emmetzinaven
Amb llurs conys, i en conseqüència fi
Als sinistres personatges amb lúgubres veus,
Zombis segurs barrigant rere la gla
Tremolenca dels pudents entrecuixos.
(Tristíssim espectacle.)

Em torno a veure vailet de fleca,
Abillat amb roquet esvellegat, qui s’extrapolava sovint
Bo i colcant amb el seu alt cavall blanc,
Pels tranquils bancals de sègol,
Bressolats pel suau ventijol.

Cendres subterrànies d’antics cementiris,
Fems feraços, resultaven en collites famoses d’albercocs,
Malgrat aquell camí on haguérem els pagesos
De patir el flagell dels eixams de sírexs,
Vespes de la fusta, de les qui aprenguérem
Què cosa fora la consagrada tenacitat.

Redeu, si hom n’aprèn, dels insectes,
(Estranys habitants d’un altre insospitable món),
Infinitat de mecanismes d’instruments fantàstics!

Aviat sabrem, amb tanta d’hàbil finesa,
Com qui diu tondre bombolles de sabó i tot.

No pas que res serveixi en acabat de re, és clar.

Encara una república mancada!
(Com totes les altres; no hi ha remei.)»

XL

«Com certs destins distants i distints,
El meu fou de fer net amb els dubtes de l’existència.

Absurds dubtes heretats d’imbècils filosofies
Perbocades repulsivament per ignars datspelcul,
Rèprobes perepunyetes, lligamosques
Escafinyosos i llepafils, enfilant cap a la bogeria
De l’enlloc, com sempre, i engegant alhora tothom altri
A pastar laves en els inferns més infames,
Invents més malparits mai cagats
Pels més corruptes cervells,
Ebris d’estranyes escopolamines.

Me’n record d’infant quan solc destriar els infinits desastres
Que amenacen tothora l’existència del cos…
Del planeta… De l’univers mateix…
I em dic esdevindré escorpí amb letal fibló
Que, un cop atesos, us pruu així mateix terriblement;
Amb això rebreu per justa reciprocitat.

Tret que no sabia del cert qui fos l’enemic,
Car qui creia en la impossibilitat
D’un déu doncs tan inversemblantment malvat?

I qui volia fer pagar justs per pecadors?

Si t’entossudeixes una mica en la percaça,
Sempre trobes els coneguts bajans
(I llurs presents cobejosos acòlits)
Qui les digueren (i diuen) més grosses ni fastigoses,
Precisament els qui, als maleïts llibres ‘sacres’,

Ens avergonyiren (i avergonyeixen) com a humans
Amb llurs voluptuosament enrabiades condemnacions
De tot allò bo i raonable, i amb la propagació
Corrompudament infecta de colossals bestieses.

La feina davant, rai, cars dinosaures
Defensors de la lògica més elemental.

I el temps va car i fa cara de voler plegar vela,
I farem, és clar, tard.»

XLI

«Sortós poètic erudit lloga discret un piset
Per a mantenir-hi l’eloqüent cornella blanca
Sabedora de tots els secrets.

El piset és en un edifici on el celler és subdividit
En compartiments distribuïts per a l’ús de cada piset.
Hi ha al celler les més heteròclites andròmines.

El rapsode no hi té re, ni vi, ni olives, ni melmelades.
I dalt al seu rebost no pas tampoc que hi tingui gaire.
Menjar li solleva el ventrell, la salut li esberla.
Pobret, res no li prova.

Només vinc al pis, es diu, a jeure amb l’estimada,
Qui amb l’ariet del seu bec tornassolat
Tots els greuges ni escàndols del moment
No em narra, que les fures qui pertot no furetegen
Li conten, havent finestra enllà sortit
A consultar-les i a trobar-s’hi veces.

Estretes cruïlles del viure benauradament salvades,
L’erudit ompl fulls i fulls amb l’enciam ben amanit
D’inquietants calamitats prop-venidores
Que l’amistançada li duu amb flaires de llamps i tempestes.

I llavors símptomes garneus repten com sargantanes
Al seu esperit no gaire eixerit, i el poètic xafarder
Sospita de manifasseries i deshonestedats
Les revelacions (en realitat, les boles hiperbòliques)
De la cornella màgica.

Despagat, amb allò l’amor conclou,
I àdhuc pensa, enfollit, que potser la cornella coïa,
I que aquell camí bon profit li feia.

Una amor doncs poètica, és a dir, antinatural i perversa,
I quan l’amada és fora, tanca la finestra,
I deslloga el lloc i es fon, rapsode maleït,
Ço és, d’ençà d’avui anònim.»

XLII

«Tal com em rajaren, com eixams de llagosts,
Els donava a tastar (i prou)
Pellucalles de triats petits triomfs,
Abans les clavegueres tornades tobogans
Desfermats de sucs infames, les màquines infernals,
Les enfollides muntanyes russes de la desconfita
No els atenyessin, mísers malaurats.

Els mals averanys inclouen angoixa i destrucció,
Una destrucció, les gruixudes deixuplines de la qual
No estalvien re, ni les més pregones rels.

Feixucs estralls a les envistes del futur immediat.
Qui trigui gaire darrere es veurà engolit
Pel monstre mai fart.

Cassandra tranquil·la eixia al parc, lluny del brogit,
I eixorejant-me a lloure en aquell moment de lleure,
Esguardava el cel.
Confiava que ningú no n'hagués fet cabal,
Dels meus pronòstics, mes els esclats retrunyien arreu.

Tot hi era fosc; d'un cop de tac perdíem
El fatal torcebraç, esfèrula condemnada a rodar
Sense senderi avall, pel pou negre,
I estavellar-se al fons definitiu, on fer-se encontinent malbé.

Fotrem goig, em deia, no em pensava pas que l'endevinés.
Només m'abandonava a la desvagada retòrica, com solc,
Poetastre banal.»

XLIII

«Presagis insistents d’extinció sobtada
T’entrevenen el crani com falenes atrapades.
Patrimoni compromès.
Per això que tot ço del teu despecec ho cremessis.

No volies que els vils subproductes invasors
En disbauxa opulent s’hi gitessin, gossada
Cobejosa qui s’avia salvatge als rasclums de la caça.

Passes pel fil del raor que et mena al paradís
Del no re feina feta i totalment lliure.

Les fonts amb les nimfes romanen intactes.
Amb adorables binocles i plomes d’ocells exòtics
Que els vents descordats no els induïen.

Incestuoses s’estimen en abscoses subterrànies
Selves impassables, on paròdiques es fan
Les molt presumides buides senyorasses.

És la força d’una terra amb duradora memòria
D’un passat cremat per les forces benignes,
I *aparentment extingit per les malignes hordes*.»

XLIV

«Atmosfèriques passions de l’ànima
Que sol l’enteniment pot fer minvar, amainar,
Estranyament perien de sobte.

Pranaiamàvem tots, regulàvem ensems la respiració,
O ens asfixiàvem d’angoixa.

Ociós formiguer, la humanitat restava estantissa,
Com ara de pedra, davant els acollonidors esdeveniments,
Els fenòmens terrorífics.

Car, de motu proprio, el cel desdenyós, havia engegat,
Sense més ni més, a fotre’ns amb tota mena de barbaritats...

Horrorosos miracles, trons, llamps, trombes,
Torniols, huracans, diluvis, i astres qui esclataven,
I aeròlits gegantins, un fosc firmament
Que es trencava com vidre.

Tribulets atribolats, convertits en sicaris contundents,
Redubtables, a servei sacrificial dels repulsius senyorets
Avariciosos, cleptòfils, cobejosos, filargurs,
Maleïts puritans impurs, metrallaven el cel,
I creien albirar-hi, incòlumement crivellats, déus i àngels
Molt traïdors qui tot allò viu extingien.

Quina merda d'univers que es revenjava de torts i greuges
Solament imaginats pels cervells més podrits del cel.

Més valia que ens despertéssim,
Encara que potser massa tardans,
Havent hagut abans d'escorxar llongament el gat,
En acabat després de la inacabable pítima,
Havent emprat inútilment doncs,
Un mos excessiu de *l'última nit de malson al món*.»

XLV

«Ximples absoluts, portant sota el braç
La insostenible balena de llurs ‘*pecats*’,
S’espitxaven per a assistir a la xerrameca
Del l’infame malparit de torn.

Fanocs del nas ceruli, qui es deixen guiar
Ulls-clucs pel primer auto-santificat
Idiota qui els fot cap davant.

Idiotes ignars disfressats de pallassos,
Amb uniformes histriònics de sectes infectes
I cultes incultes que l’enteniment insulten.

I decorats amb penjolls de vils amulets,
O abominablement estigmatitzats per fastigosos tatuatges,
Els ‘*celebraran*’ misses tribals i d’altres funcions excretòries,
I els amollaran, sense ni com va ni com ve, fètids plecs
D’irrisoris versets testamentaris,
Amb bocs i perbocs, i rèquiems, i cagarulles semblants
Que sempre fotran pudor de colltort,
I tot només per a fer-los afluixar la mísera moma.

I els ximples absoluts, llurs fesomies de fàstic,
Com ara tothora constrets a buidar
Gots de fel inadulterat, llurs agrors d’aromes penetrants,
I apostematoses epidermis de plagues obertes clafertes,
Prou deuen parlant planament dels ‘*beneficis*’
Que de les folles prèdiques no n’extreuen,

Havent, amb la darrera rucada, encara malmesos pitjor
Que ja no els duien els malaurats cervells sotmesos sovint
A aquelles malèfiques ‘sacres’ funcions.

No em fotreu pas. La meua funció ‘*exutòria*’ i ‘*expiatòria*’
S’escaurà sempre enjondre, ben lluny de la vostra,
Entre els encantats anònims als foscs seients
Del teatre de barri, els quals esguardem,
Com qui embadalit guaita l’alosa elegant
Que surant sense usura enmig de l’airet aquietat,
Com balla l’ordinària odalisca qui avui no ens ha tocat.

La del cul ocel·lat pels llustrins, per exemple,
A tall ella del més cèlebre cul de n’Argos,
Heroi dels mil ulls…

I, mentre no s’atansa el moment àlgid, gitant després
Potser una o dues ullades de biaix als veïns,
Entre roncs d’insatisfacció, gairebé immediatament
Contrastats per la sobtada conseqüent muda gaudença.

Tots callem i desfilem. Ningú no saluda ningú.
Ningú avergonyit de re. I menys l’espectador idoni qui soc.

Eminent bacallar qui segella, els dimecres d’esgambi,
L’entrecuix dels seus pantalons amb la taca suspecta.»

XLVI

«No fotéssim cagarel·la, tu! Encara!

Quants de camins a la vida
T'havies de veure sobtat pel fúnebre vehicle esventat
Que, rabent, et venia davant per a esclafar-te
I trencar-te en mil bocins...?

Quants de camins t'havies encara
De precipitar vessant pedregós
De mòrbids xiprers avall...?

Per què n'hi havia tants qui et volien
D'una puta vegada abjectament destrossat...?

Com si no en tenies prou amb tes habituals
'*Discràsies i caquèxies*', a part l'adob pudent
D'uns quants distraccionaris fragments
Molt lúgubres de pensaments inherents
Al tarannà que t'empara.

Al contrari, si et portes bé, et puc garantir
Els neons esclatants de la gaubança,
Que t'esperen amb candeletes al paradís,
Enllà d'aquest horitzó de claus perdudes,
I d'escombres alopèciques que no escombren re,
On infructuosament, troglodita malalt,
No et debats ara.

Compateix-hi i confia-hi una estoneta encara,

Els vehicles rabents que et volen mort a deshora
S’escolaran al no re i només et caldrà llavors
Retre l’ànima, i tantost comences encontinent a gaudir-ne.

‘*Gaudeix-ne, gaudeix-ne!*’ t’urgeixen els àngels,
Bo i burxant-te als collons i a la butza
Amb els pollegons roents de les forques vermelles.

I els flums sanguinis se t’inflamen dels plaers,
I aleshores, eixut, un pètal de rosa cau d’entre fulls,
I et tornes poètic, i sentimental i amarg.

Recordes que gat escaldat t’exiliaves al reialme
Esclarit, i feliçment hi confegies
Línies sensibles. Verbigràcia, ‘*Al maig et rabeges*
Entre flors i herbes.’

Llas! De tes línies, ni una no n’hi ha que un bri
D’herba tampoc no valgui.

Estirat pel prat florit flaires el naufraig,
La desfeta sense ambigüitats, total, definitiva,
I ets incapaç d’esmar-te, solet, cap mena
De solta que gens te’n tregui, te n’estalvïi.

I al pit et dius, presó del mai més,
Escapoleix-te’n, fuig, gandeix!

Sucumbeix, per comptes, gens crèdul,
A l’anònima simplicitat, i insignificança.

O t’estimaries més, gamarús, passar encara
Tantes de defectuoses centúries banyades
En la imbecil·litat generalitzada
De les rarotes creences...?»

XLVII

«La subtil versatilitat dels abruptes
Ferotges congosts i, sota els peus,
Les sitges sobtades, amb, a baix de tot,
La com més anem més esquerdada
Esfèrula de faiança caiguda de dalt.

Món execrable de folcs massa
Oblidosament dispendiosos,
I inundats i negats per les '*xerrameques dels paràsits*'
(Com deia, de raó plena, a la mosca la formiga).

Depeny-te, contràriament a la turba,
Les hordes i ramats d'insidiosos agressors
Amb l'arrogant coratge dels rats arnats,
Depeny-te, dic, aital com ets, sense trampes,
Espars i vague, abstinent i frugal,
Home sensat, qui no defuig,
Com fa l'home estruç, mai els deures;
Escrúpols i fal·leres duu ja arrengats i esglaonats
Des la naixença; i acarona la natura,
I els conreus sobretot prea i en cura;
I es juny als (i si cal s'enjova amb)
Els ruminants respectuosos;
I quin emprenyament no agafa
Quan sent sorollades, i clissa d'altres pol·lucions,
I d'altres fútils matances contranaturals,
Que els pecs s'afeccionen, traïdors a l'espècie,
De propagar, com passa letal
Que ens exterminarà aviat i tot d'una.
Benvinguts a l'olla infernal del caos.

El caos només ha una tasca a acomplir:
La d’imposar-se arreu i pertot,
Al llarg i ample, i el tort i dret, de l’univers;
No jaquir ni un buit sense omplir-lo de caos.

És l'únic déu encara viu qui s’ha beguts
Tots els brous de brutícies produïts
A l’univers, i ara, en robusts vòmits seguits,
Barrejadament, inextricablement,
Ho va tot emmerdant; bassa d’horror,
D’on res no se n’allera de re; no pot pas,
Car res no casa amb re.

Heu sentida mai una més aberrant bajanada
D’invent pervers?

Estrany i sospitós com tothom no se’n fa ressò:
Tota cosa destinada ineluctablement al caos,
I ens barallem per vàcues bestieses.»

XLVIII

«*Se't disputaven ferotges a cal metge*
En Pet de Través i Na Crisi de Fetge.

Inexhauribles, prominents saltarel·les,
Negligien tota circumspecció, i d'una panxa boteruda
N'eixien sobtades gruixàries d'errabunds mastegots.

Escèptics, els altres nítols més seriosos
No ens en sabíem pas avenir.

Què discuteixen, hermètics, aqueixos tòtils?

Esdernecs malfeiners, s'absorbeixen cofois a llur ego
Exclusivament, i obliden la cohesió social,
Que vol que, per a tot bon funcionament de la cosa
Gàstrica, tothom aboleixi les folles fal·leres
D'esdevindre ell l'únic molt escaient atot.

Finalment, l'inestroncable s'estronca: una guspira
Et prediu l'atac al cor que ho fulminava tot,
Si no s'imposaven seguit calma i silenci.

(...)

Malament rai. Condemnat a la degradació
Contínua, no pots mai tornar arrere,
A refer-hi potser els millors episodis
De l'enyorada infantesa.

Més et valia no haver mai nascut.
Car a quina merda d'infern no t'han ficat?

Tothora tens a baix la Mort (amb el mànec barroc
Del seu violí emprenyador, garratibadament
Tocant-hi incessant la mateixa carregosa
Sonata Terminal) trucant-te a la porta

Els estralls i els símptomes d'una massa encesa musica
Se't declaren més avall, amb exuberants fiblades,
I amb múltiples nusos al ventrell,
Com ara ubics escurçons cargolats en esfèrics obstacles.

Temps de partir, et dius, vers un infern menys merdós.

Com ombra sense sol, indolent eixivernaves.

Al capdavall, et traus la mortalla de sobre,
I et banyes soliu a la bassa, perquè, d'estar mort,
Vas molt brut.

Ara net i polit, saps que només
Hi ha inferns vagis on vagis.

I que no hi ha res a fer-hi.

Que de mai ressuscitar només presagia llavors
Una altra espúria odissea que et duu al mateix port,
On la Mort et truca incessant a la porta,
Amb el mànec barroc del seu violí
Molt barroerament desafinat.»

XLIX

«M’endinsava a l’ésser qui m’és,
I m’hi trobava absent,
I llavors una espurneta es feia,
I m’hi veia lluny i infant,
Tot d’una tanmateix tolt pel llamp.

Reculava corprès i esfereït, i el nen electrocutat
Em deia ‘*Espera’m!*’, i la visió hòrrida
Em tenia encantat, i tot reculant, esgarrifat,
Sense veure-hi darrere, sobtadament
Queia eternament abís avall.

Com te n’extirpes ara d’aqueix vell destret,
Em demanava, i callava l’ésser;
Calia pensar que ja prou neguitejat
Per l’afer indispensable del cada camí
Més a prop instant de la patacada.

Quin garbuix no se seguia, ésser dispers!

Tot de contingències de malson,
On potser l’obsessiva tonada
De l'inextricable Tànatos perpetu hi insisteix.

Ombres qui malden per obstruir-te la via,
Pollastres plomats, conills escorxats,
Amb el teu estranyat visatge,
Decoren ara l’antiga cuina de ta mare.

Ninots disfressats de gripau qui al parc,

Vora la piscina dels cignes
Et fan esborronadores ganyotes.

Reclòs com larva,
Et colgues tal talp als llençols,
I no n'emergeixes sinó
Quan de tan angoixat l'aire et manca.

On ha passat l'ésser...?
No et torna a habitar
Fins que el malson no s'escolava.

Els agalius no són mai gens bons.
Què passarà quan l'ésser no torni...

S'hagi mort pel camí de tornada...?»

L

«Exhibeix, poètic, a les senyoretes son vit de bou.

Allò fou un mal bargany dels pitjors:
El gosset de les senyoretes foté un botet
I se l'hi cruspí d'una mossadeta.

Les noietes encara en riem ara.

Pobre branxet, s'havia pensat que hom
Li oferia, molt generós, una salsitxeta.

Mentre el bard recentment retut afàl·lic
Semblava pixar-hi sang,
Esguardàvem les senyoretes
La flota de zelosos vaixells,
També fantàsticament minúsculs,
Que anaven torrent avall, carregats de gegantescs tòtems,
Fòssils així mateix obscens,
Que els balancejaven ominosament.

A quins reialmes d'abissos inescrutables,
Inescandallables, no s'enfonsaran?

I suraran llavors, invictes, els tòtems de fusta,
On sacrílegs, profans, mariners no s'arraparan?

Inseminats pels fòssils fal·lus sagrats,
No n'esdevindran, els nàufrags supervivents,
Llavors prenys? I si la resposta és *sí*,
Al capdavall de quin déu antic, omplert d'odis

Totalment obsolets, car tant la tribu del tòtem
Com la de l’enemic, no en fotia pas pocs,
De milions d’anys, que s’havien extingits,
Sense d’altra traça deixar'n?

Tot això consiràvem, idíl·liques, les senyoretes,
Quan un dels tòtems se’ns atansava com ariet
A violar’ns!

Godomassí d’antiga fustat tornejada per les
Molt pacients aigües del temps,
No ens encularàs pas!

Passades són les amargues èpoques dels déus
Caps de cony amb llurs devocions i fanoqueries,
Llurs escapularis, rosaris, creus, relíquies, ximpleries.

Ara tot tòtem, escarafalls a part, pertany
Al domini exclusiu de les fogueres.

I allà anava a parar el desdenyat tòtem invasor.

Cremava amb espetecs de xàldigues que volien
Ascendir a cels inexistents, *d’on que totes fotessin*
Llufa.

Com en rèiem de bell nou les senyoretes!

Ens eixoriveixen tant les pífies i fracassos
Dels ultracuidats tifetes qui ens envaïen l’indret,
Carrinclonament i inútilment emparats
Pels déus morts i podrits d’aquells anys
Tan insondablement idiotes d’uns avantpassats
També tan penosament pecs.»

LI

«Responc, explosiu, com qui excreta:
"—On vols que vagi tant de dol, home?
Al pou, al pou on sestegen els morts, és clar."

I llavors, damunt les tombes de cars familiars,
Fervorosos estronts de gos, i probablement d'humans,
Indistingibles execrables excrecions
Per molt que les ensumessis.

"—Sumptuosa confessió, noi! Insinues que ensumes
Merdes i palters...? (Demana ara l'interrogador, a tall de
Fratern bandoler.) Qui ets? Sucumbeixes a la propaganda
Oficials i esdevens un altre sicofanta, un altre ardu
Investigador de crims gens importants,
Mentre els greus de debò són interdits
(I doncs perillosos) d'escatir pels governs
Lladres i assassins regits per la púrria més baixa?"

Responc, en un mormol, com qui es llufa:
"—Vols callar, pallús? Vols que rebéssim?
Només faig poesia, home! No aniria pas més lluny.
Qui vol deixar-hi la corpenta?

Recorda la saviesa del galiot (tots en som,
Condemnats a la seua mateixa tasca):"

"*—Hom perirà remant contracorrent, i no hi ha res més.*
El corrent inexorable de la vida vers la infal·lible cascada,
I el fútil remar 'a recors' per a salvar la pell."»

LII

«Ei, vós, què és aqueix pressentiment d'incident imminent!

És aqueix foraster d'aspecte desafiant qui s'atansa
Colcant la polseguera? Sembla auto-exhumat
De la inevitable cripta, tot i que ambla amb equanimitat,
Sense cap desequilibri, com si de debò anés sobri,
I trobés superflu de mostrar's més esfereïdor
Ni degenerat que ja no és normalment.

De quines desconcertants orgies
A les foscors insanes de la cripta no torna?
O hi era l'aïllat, qui, cast, servava la virtut amb
Impassibilitat...?

Aquest és el dubte: és dona disfressada tan histriònicament
De mascle valent que ens fot por i tot?

D'ésser dona, amb un cony sempre excitant,
Deu ésser tan collons difícil! Prou cal plànyer-les!
Salaces ídoles i icones qui cal sempre subjectar
A dosificacions força sovintejades de rituals estupres.

Guaita, pobrissoneta, amb quin esguard més afable
No ens esguarda? Voleu dir que no ens recarà després
D'haver-la occida i esborrada del món
Amb el covard atac massiu que no ens amanim
D'assestar-li tot de sobte...?

Si ens abstraguéssim un instant de les sinistres aparences
I li donéssim una mica més de corda

Per a veure fins on l’enfila? Creus que es posa
A bellugar de natges? *Fora provocació, vós!*

No. Calla. Sembla que el seu pas esdevé mandrós
I que ulla amb preocupació les nombroses carronyes
Qui a les carenes que volten el llogarret
Omplen les tortes forques, amb rodes de trencats,
O simplement creuclavats gairebé cruspits del tot
Per voltors i corbs, i pertot claferts
D’escarabats i mosques…

Què fot? Es treu un bazooka del butxacó?
Se’ns agulla? Dispara? Dispara…?
Fotrem goig! Quina patacada! De cop el llogarret anorreat!
Au, bah, tu! Ho veus? Oi que amb raó ens
Pessigollejava el nas tantost no el guipàvem de lluny…?

I era l’escombriaire apocalíptic tot d’una peça!

Bon nas, companys! Un nas (ai llas!) nogensmenys
Que ara mateix es tornava cendra!»

LIII

«Pouant pels pous buits de la fal·laç memòria
Sempre t'hi trobes allò que, moments abans, no hi era;
Esdeveniments singulars ixen de caus impensats
I hi furetegen com clements, gentils
(Gosaré dir-ne compassius?), espectres, qui sota
Virolades ombrel·les d'alegroies colors,
Saltironegen idíl·lics per prats massa harmònicament
Perfectes perquè mai hagin de debò existits.

I tot d'una una nota amarga de sinistra presència.

A un murat racó presencies aquell ruc emperrucat,
Amb impermeable bru mat, sanglotant
Força desficiosament davant quelcom
Que li rau als peus, i que palesament l'atordeix
Esmeperdudament: àdhuc, impulsat per la inèrcia
Que li forneix l'empenta que porta, hi cau de cara:
És un sacot amb milions de peces d'or,
Rotund resultat reeixit que, per l'encant d'un engranatge
Extractiu al qual subscriu, es veu que li revé,
De trast en trast, com qui diu per miracle.

Que lluny som d'una utopia impossible! Món d'animals
Arreu fotent animalades i prou!

Si poguessis (que és clar que no pots) t'immergies
Als falsos pous i foties puntada al sac maleït
I immensament injust, i, per a ésser equitable,
A tants de culs d'esbojarrats il·lusos espectres
Com part de pertot no en clissessis.»

LIV

«Eufòric com llambresca colobra,
Col·lapsat en tasques jovenívoles típiques,
Ço és, priàpiques, vellutat rèptil
Qui amè i extàtic sap predir, com ara
Meteorològic, les malastrugances
Que s'atansen desdibuixades, tantost no apuntin,
Força abans no s'instal·lin del tot al cor corcat
Del més ineludibles dels 'ara mateix',
Hom es disposa alhora a canviar de pell,
I, deixant la despulla al nas pruent
Dels qui l'empaiten amb tanta poca de traça,
Atènyer subtilment l'illot isolat entre fúries
De mar prodigiosament revoltada.

S'hi escridassen els elements, i als voltants
Els naufraigs sovintegen amb efusió.

Els ciclons són molt traïdors;
Quan més semblen haver feta fallida
I estenen anèmics els trets, com si,
Moribunds s'acomiadaven de tota
Altra vital evolució, i ja desfent-se
Romandran llavors tal qual on són...

Sobtadament l'alçaprem del pànic
Els trau de polleguera, es posen
En febrosa aferrissada acció
I se t'enduen banzim-banzam,
De tal faisó que ja no saps on pares,
I albires, enjòlit, paisatges llunàtics,

Enlluernat pels llamps, on només
Hi ha massa resplendents argentats diluvis.

Els naufragats llavors es veuen bèl·licament
Llençats els uns contra els altres,
Com el pebre encès als barrals de pólvora,
I pertot esclaten les sangs dels fesos cossos
Esbotifarrats tan lletjament i salvatge.

Trist espectacle que hom, pregonament
Fastiguejat, s'hauria estimat
Molt més que els elements descordats
I les (no gens providents) formigues humanes,
Conxorxats en llur caòtic i absurd conviure,
Li haguessin estalviat d'haver,
Molt indesitjadament, de testimoniar.

Es diu, en conclusió: "Per què no ho reconeixes,
Condemnat...? Cerque quelcom que no existeix.
Enlloc a l'esfèrula no trobaràs recer."»

LV

«Papallonejant volenters pel fang,
Prest a morir d’un cop de pala a cada instant,
Soc la cuca dels fems que la rosada llasta.

Tremolins d’avials remordiments
Em solquen els èlitres i em deman
Quins crims no he comès per a haver hagut
Vilment de néixer?

Maleïda tardor tempestuosa
On aparec, i maleïda la diada
Que em veurà elidit, *com qualsevol altre*
Error de la matèria!

Mentrestant ací rostant imperceptiblement
El breu tendrum de la durada…

Car oi que vagis on vagis no has fet
Sinó rodar, sense mai fer gens de via
Damunt la roda mateixa que t'engabia?»

LVI

«La insegura anamnesi del seu món primitiu
Es fon en un garbuix: vòrtexs i còdexs del passat
Han entrats en ombres que esdevenen
Ràpidament opaques del tot.

Se li desfà tot sol el màstic que aglomerava
Les bresques dolces d'una infància
Benauradament ignorant,
I així hom s'insereix mimètic
En la carrinclona comèdia general.

Un apetit obligat pel clima morbós de supèrflues tragèdies
Se li desvetlla, i àdhuc enganxifós i trontollant
Es veu collat a la desfilada hierofàntica
En progrés estratosfèric vers les falòrnies més brètols,
Les fal·làcies més grotesques mai enlloc cagades.

A la finestrella clerical de les tèrboles epifanies
Que perboquen els ignominiosos falsaris
(Com més vehements, més pallassos),
Amb flagrants omissions amb les quals l'ensopeixen,
Li donen a popar les llets abjectes de l'absurd extrem:
El palimpsest sempre intacte de la 'glòria'.

Collons, tu, per a aqueixa misèria no calia pas morir.

Encara jove, maldava per a cavalcar les basques
Causades per la nua realitat tot just descoberta.

Les rels de la ira adobades per les efervescents

Passions de l’estupiditat el duien a la fútil baralla
Que li amenaçava la vida mateixa, únic atot existent.

Encoratjat per l’ardit esguard de la prescient barjaula
Que li diu que cal aprofitar el primer instant
Oportú per estòrcer’s i llençar el jou que l’endogala
A la mentida, i que cal tocar alhora ferro amb les mans,
I amb els peus el terra, evitant els pupils anòmals,
Gosa fer un tast de llibertat, el compàs preliminar
D’un ball complex, d’una operació molt preparada.

Costa de reeixir d’inici. Assoleix solament d’esdevenir
Mut derelicte entre inviables onades.
Per això hi reincideix, esbrinant bri a bri les condensades
Veritats de l’horror inextricable.

Astorat, volia esbombar-ho amb crits enormes,
On tota opressora autoritat encontinent se li fot sobre,
Que clogui el bec, manen, mentre el torturen,
I aquiescent els aplacava: “Va bé, va bé, comprenc.
Per sempre més callaré.”

M’estim més viure, trista tendència que encara m’encalla.»

LVII

«Una bola de foc,
Un tendre asteroide omplert de flama,
Acarona el cel blau
I al seu pas me li anorrea o esborra
Tantes de pigues indecents
Com obscenament no me'l macaven.

Cel
Ara net
De sorollosos bruts avions.»